

Upevnění důležitých čar a prostorů v útočných operacích

Redakčně upravený obsah článku generálplukovníka M. I. Bezchrebtého, kandidáta vojenských věd, docenta, uveřejněný v sovětském časopise „Vojennaja mysl“ č. 11/1983.

Pod pojmem upevnění čar a prostorů, jako jednoho z důležitých prvků tvořících součást upevnění úspěchu v útočných operacích, chápeme souhrn opatření, uskutečňovaných s cílem působit proti pokusům bránícího se nepřítele vést překvapivé úderu na útočící vojska a týlové objekty, zastavit je, vrhnout zpět ze zaujatých čar a prostorů, převzít iniciativu nebo odvrátit síly a prostředky úderných uskupení od plnění hlavních úkolů.

Nezbytnost uskutečnění takových opatření útočníkem je podmíněna rostoucími možnostmi obránce k rychlému soustředění odpovídajících sil a prostředků na ohrožených směrech k odrazení útoku nebo snížení jeho tempa.

Toho může být dosahováno vedením silných protiztečí a protiúderů nepřítele, přechodem do protiútoků. Analýza zkušeností z minulých válek svědčí o tom, že podle rozvoje vojenství se velmi zřetelně projevuje tendence k narůstání hloubky a stupně aktivního působení obránce proti útočícím vojskům. V soudobých podmínkách, v důsledku vybavení stran mohutnými palébnými prostředky, zejména vysoce účinnými konvenčními zbraněmi, bojovou technikou a municí, nebyvale narůstají aktivnost a rozhodnost činnosti obránce. Přitom nepřítel bude vést silné údery palbou a vojsky nejen na první, ale i na druhé sledy útočníka, na jeho zálohy, prostředky

ničení, průzkumu a navedení, místa velení, týlové objekty a komunikace. Není vyloučeno, že k úspěšnému vedení protiúderů nebo dosažení cílů protiútoků budou v široké míře používány vzdušné (námořní) výsadky, diverzní průzkumné skupiny, kromě toho i jeho uskupení, která zůstala v týlu útočících vojsk.

Důležitost včasného upevnění zachvácených čar a prostorů útočícími vojsky je podmíněna ještě i tím, že soudobé útočné operace s použitím jak konvenčních, tak i jaderných zbraní, budou charakterizovány vysokou dynamičností a velkým prostorovým rozmachem, rozhodným bojem o převzetí a o udržení iniciativy, spojováním různých způsobů ničení nepřítele, vedením bojové činnosti na oddělených směrech, nerovnoměrným postupem vojsk podél fronty i do hloubky, značným odtržením jednotlivých svazů, svazků a útvarů od ostatních sil. Všechno to bude mít nevyhnutelně za následek vznik odkrytých a zranitelných boků úderných uskupení útočníka; toho může využít nepřítel k vedení protiztečí a protiúderů.

Zkušenosti z útočných operací v prvním a druhém období Velké vlastenecké války svědčí o tom, že v důsledku nedocení možností nepřítele a nedostatečné pozornosti velitelů k včasnému upevnění výhodných čar v průběhu úspěšného útoku, při vedení jeho silných protiúderů nebyla voj-

ska připravena k organizovanému odporu a v celé řadě případů byla donucena přenechat iniciativu nepříteli a odcházet.

V soudobých podmínkách, jestliže velitelé nebudou správně hodnotit opatření k upevnění čar, klíčových prostorů a objektů obsazených útočícími vojsky, důsledky takového omylu mohou být ještě vážnější. Souvisí to především s tím, že se podstatně zvýšily manévrovost a aktivnost vojsk v obraně, jejich palebná a úderná síla. Bránící se vojska jsou schopna v současné době v kratší době uskutečňovat účinná protioptativní. Proto také udržování útočících vojsk v nepřetržitě pohotovosti k rozhodné činnosti k ničení záloh nepřítelů a zmaření jeho protiztečí a protiúderů je nejdůležitějším předpokladem rozhodného rozvíjení útoku a zničení bránících se vojsk v krátké době.

Upevnění výhodných čar, důležitých prostorů a objektů v minulé válce bylo uskutečňováno k plnění různých operačních a taktických úkolů. V jedné řadě případů se tak zabezpečovala ochrana boků úderných uskupení frontu (armády) a směrů, které umožňovaly nepříteli vyjít do jejich týlu, udržení zachvácených předmostí na širokých vodních překážkách. V druhé řadě případů zabránit průlomu nepřítelů ve směru vlastních obklíčených nebo odříznutých uskupení, dále vzdušných výsadek, které působí v týlu útočících vojsk. Splnění každého z těchto úkolů má určité zvláštnosti.

V operacích Velké vlastenecké války byla nejvíce rozšířeným a používaným úkolem ochrana boků útočících úderných uskupení proti možným překvapivým úderům nepřítelů. Plnění tohoto úkolu bylo závazně předvídané v zámyslech velitelů pro operaci a bylo uskutečňováno různými způsoby: vytvářením speciálních uskupení vojsk, která v samotném zahájení průlomu vedla údery z jednoho nebo obou boků hlavního uskupení; tak rozvíjela útok, rozšiřovala úseky průlomu a byla v pohotovosti k odražení protiztečí a protiúderů. Po překonání hlavního pásma a s rozvíjením úspěchu byly přesunovány na ohrožené směry druhé sledy a různé zálohy, které podle postupu prvních sledů se postupně rozvíjely na výhodných čarách a upevňovaly se na nich, připravovaly k obraně velké osady, silniční uzly a další objekty; tak zabezpečovaly jejich spolehlivé udržení nebo za postupu v předbojových sestavách a určité vzdálenosti za útočícími vojsky byly v pohotovosti k odražení překvapivých úderů nepřítelů z chodu.

Často bylo účelnější využívat k plnění tohoto úkolu na tomto směru útočící svazky a útvary, které v případě potřeby byly

posilovány silami a prostředky nadřazeného velitele. Druhé sledy byly zasazovány do sražení k narůstání síly úderů a zvyšování tempa útoku na hlavních směrech.

Bojová činnost v soudobých útočných operacích se bude rozvíjet zpravidla na směrech se značnými mezerami mezi nimi, s nerovnoměrným postupem vojsk do hloubky. Proto odkryté boky úderných uskupení budou obvyklým jevem. Důležitost opatření k jejich ochraně v těchto podmínkách ještě více narůstá. Tento úkol v podstatě vzniká od samého zahájení průlomu obrany nepřítelů. Obránce se bude snažit zabránit mu překvapivým vedením silných protiztečí a protiúderů do boků jako nejzranitelnějším místům v sestavě útočících vojsk. Podle postupu útočícího do operační hloubky bude zranitelnost boků narůstat. To vyžaduje dodatečně úsilí velitelů a štábů svazů k udržení přesné součinnosti uskupení, která uskutečňují průlom na hlavních směrech, s vojsky, která působí na jejich bocích, ke zvýšení tempa jejich útoků a pohotovosti k odražení protiúderů nepřítelů.

Upevnění čar a prostorů s cílem odražení protiúderů a protiútoků nepřítelů ve Velké vlastenecké válce tvořilo jedno z hlavních opatření, které směřovalo k zabezpečení úspěšného boje se silnými nepřátelskými zálohami. V řadě případů k plnění tohoto úkolu, zvláště při přechodu nepřítelů do protiútoků, byla využívána vojska frontu v plném složení.

V soudobých podmínkách za rostoucí úderné síly vojsk obou stran a jejich pohyblivosti bude muset útočník nejdříve odrazet protiúder nepřítelů. Podle názorů velení armád NATO mohou být např. použity v aktivní obraně k vedení protiúderů operační a strategické zálohy, v jejichž složení značnou část tvoří tankové a obrněné divize, aeromobilní svazky a útvary. K jejich rozvíjení ve vysokých tempách se doporučuje vysazovat vzdušné výsadky. Cíl protiúderů může tkvět ve zničení nejnebezpečnějšího úderného uskupení útočícího, obnovení dřívějšího stavu obrany nebo převzetí iniciativy a vytvoření podmínek pro přechod do všeobecného útoku.

Takové protiúder v případě opožděného přijetí opatření k upevnění čar mohou velmi vážně ztížit situaci, mít za následek odvádění hlavních sil a prostředků od plnění hlavních úkolů operace, nutnost snížit tempa útoku nebo dokonce jej přerušit na jednotlivých směrech. To může způsobit nebezpečí ztráty iniciativy na zemi i ve vzduchu. Velitelé a štáby, aby nedopustili tyto negativní následky, musí maximum pozornosti soustředit na zabezpečení ne-

zbytných podmínek pro činnost vojsk ke zničení protiděrného uskupení nepřítele a současně zabezpečovat narůstání síly úderu útočících vojsk na hlavním směru. Proto je velmi důležité neodvádět úderná uskupení od plnění hlavních úkolů a zmaření protiděrných nepřítele uskutečňovat silnými palebnými údery s předstihem na přesunované zálohy a organizací palebné obrany bočními uskupeními vojsk, která budou posílena různými zálohami. Velmi důležité je včas zvětšit počet obranných čar a postavení na nebezpečných směrech a v krátké době vybudovat ženíjní zátarasy. Ve výjimečných případech může být využito k tomuto účelu i části sil z úderného uskupení, převážně ze sestavy zálohy nebo druhého sledu.

Ze zkušeností z Velké vlastenecké války vyplývá, že hlavními podmínkami, které zabezpečovaly úspěšné odrazení protiděrných a protitankových nepřítele, byly: včasné zjištění soustředění a přesunu jeho uskupení, uskutečnění nezbytných opatření při přípravě vlastních vojsk k odrazení jejich úderů.

Proto předvídání a prozíravost, včasné a utajené přípravě opatření k upevnění čar jsou nejdůležitějšími předpoklady úspěchu při odrazení protiděrných nepřítele.

Zejména je účelné zahajovat boj se zálohami od okamžiku jejich zjištění v hloubce obrany nepřítele a uskutečňovat jej vedením silných raketových a leteckých úderů dlouho před jejich příchodem k čáře dotyku stran. Velmi důležité je správně určit pravděpodobný směr použití záloh nepřítele, dobu jejich pohotovosti k protiděrnému a včas přejít k obraně vyčleněnými silami. Zpoždění při plnění těchto úkolů může mít za následek nežádoucí následky. Proto je zapotřebí vést nepřetržitý a účinný průzkum, hluboce hodnotit vývoj situace a rychle reagovat na všechny její změny.

Zkušenosti ze cvičení vojsk NATO ukazují, že současně s vedením protiděrných proti útočnickovi může obránce v široké míře používat nejen taktické, ale i silné **operační vzdušné (námořní) výsadky**. Neustálé nebezpečí jejich působení proti vojskům a tylovým objektům útočníka vyžaduje organizovat boj s nimi, a to způsobem uskutečnění speciálních opatření. Již při plánování útočné operace je nutné do celé její hloubky včas určit pravděpodobné nebezpečné prostory vysazení a plánovat opatření ke zmaření vysazení a zničení výsadků. Přitom je žádoucí zabezpečit vyjít vlastních vojsk k místům jejich vysazení do ukončení vysazení a zahájení aktivní činnosti.

Zkušenosti z válek svědčí o tom, že v prů-

běhu útočných operací bude často zapotřebí **postupně násilným přechodem překonávat** značné množství vodních překážek. Při boji k ovládnutí, rozšíření a udržení předmostí obránce vždycky používal všechny prostředky ničení a vedl silné protiděrné s cílem jejich likvidace. Úspěšného odrazení hromadných útoků nepřítele v letech Velké vlastenecké války bylo dosaženo včasným upevněním zachvácených předmostí, rychlým vybudováním obranných postavení a čar na nich a jejich přípravou ze ženíjního hlediska, pečlivou organizací protitankové a protivzdušné obrany. Proto v první řadě se vysunovaly dopředu a rozvínovaly na předmostích zálohy fronty a armád, značná část protitankového dělostřelectva, pohyblivých odřadů zátarasovacích. Kromě toho k upevnění a udržení velkých předmostí, která měla velký význam, byly používány i druhé sledy frontů.

Analýza zkušeností z minulých válek ukázala, že úspěšné splnění úkolu násilného přechodu vodních překážek je možné jen za předpokladu současného komplexního použití sil a prostředků k zachvácení, rozšíření, upevnění a udržení předmostí. Opatření k upevnění čar a objektů je účelné předvídat již v období přechodu vojsk prvního sledu k vodní překážce, a to tak, aby ihned po zachvácení mostů, přeprav a taktických předmostí byly všechny objekty a výhodné čáry, které zůstaly v týlu, v krátké době přizpůsobeny ke kruhové obraně a připraveny k odrazení možných protiztečí, protiděrných a činnosti aeromobilních vojsk, předsunutých a přepadových odřadů. Současně s rozšířením předmostí je nutné upevnit i nově zaujaté čáry a na ně vysunovat odpovídající síly a prostředky ze záloh. Kombinovaný pozemní a vzdušný charakter soudobých operací předurčuje nezbytnost jejich obrany z hlediska odrazení úderů jak pozemního, tak i vzdušného nepřítele.

Při organizaci odrazení protiděrných je nezbytné vzít v úvahu, že bránci se nepřítel se bude snažit o průlom do hloubky operační sestavy útočníka a o vedení vysoce manévrové činnosti s cílem odříznout druhé sledy a zálohy od hlavních sil, zmařit jejich přesun a rozvinutí k rozvíjení útočné operace. Taková činnost, podle názorů velení NATO, může být uskutečňována způsobem vedení hlubokých přepadů tankových, mechanizovaných a aeromobilních vojsk a uskupení speciálního určení, podporovanými hromadnými údery taktického letectva a bitevními vrtulníky. Proto je zapotřebí nejen připravovat výhodné čáry k obraně, ale i udržovat vysokou bojovou

pohotovost všech sil a prostředků druhů vojsk, druhých sledů, záloh, míst velení, týlových útvarů a zařízení k boji s nepřítelem, který pronikl do našeho týlu.

Součástí upevnění čar a prostorů se musí stát systém protivzdušné obrany, která zabezpečí spolehlivou obranu vojsk a objektů proti úderům nepřítele ze vzduchu. Přitom je nutné aktivně vyhledávat a ničit průzkumné palebné systémy typu Assault Breaker, speciálně organizované v armádě USA ke zvýšení efektivity boje s druhými sledy a zálohami jak v útoku, tak i v obraně.

Zkušenosti z Velké vlastenecké války svědčí o tom, že jeden ze složitých problémů v útočných operacích bude tvořit **vedení aktivního boje s obklíčením, odříznutími a jinými uskupeními nepřítele**, které zůstaly v týlu útočících vojsk, ve spojitosti s organizací upevnění čar a prostorů na nebezpečných směrech a obrany důležitých týlových objektů. Přitom je nezbytné vzít v úvahu, že činnost těchto sil a prostředků může být podporována letectvem a raketovými vojsky, zejména v případě, že jejich úkolem bude ničení raketových jaderných zbraní, míst velení a týlových objektů, dále narušování plánovitěho materiálně technického zabezpečení vojsk prvního sledu útočnicka. V tomto případě nejen připoutají na sebe část záloh a sil druhých sledů, narušují velení, ale vytvářejí i nebezpečí pro odolnost důležitých operačních objektů útočících vojsk, odvedou jejich síly a prostředky od plnění hlavních úkolů v operaci.

Proto v zájmu rozhodného rozvíjení útoku je účelné současně s upevněním zachycených čar předvídat a uskutečňovat opatření k organizaci spolehlivé obrany všech nejdůležitějších objektů ve vlastním týlu. Rovněž je nezbytné, aby všechna obklíčená a blokována uskupení, vzdušné (námořní) výsadky a diverzní průzkumné skupiny nepřítele byly ničeny v krátké době. O významu tohoto úkolu svědčí ta skutečnost, že v armádách USA a NATO se usilovně zdokonalují vojska speciálního určení a způsoby jejich použití, rozšiřuje se rozsah operačních a strategických úkolů na ně kladených. K tomuto účelu se předpokládá používat bojové jednotky a útvary pozemních vojsk, zvláště vzdušných výsadkových.

Podle postupu útočnicka do hloubky nepřátelské obrany rozsah a nebezpečí jeho diverzní činnosti proti přisunovaným vojskům a objektům týlu v přifrontovém pásmu mohou narůstat a vytvářet nebezpečí zmaření provedení přeskupení, zaujetí postavení a prostorů, nepřetržitěho zásobování prvních sledů. To vyžaduje zesílení

opatření jejich ochrany a obrany, včetně komunikací.

K vedení boje s takovými odřady a skupinami v nevelké hloubce může dojít k použití části prvních sledů a jejich záloh. V operačním týlu musí plnit tyto úkoly nejen bojové svazky a útvary, ale i týlové a technické orgány.

Vzhledem k oficiálním názorům velení USA a NATO na charakter vedení soudobých operací je možné udělat závěr, že situace, ve které bude uskutečňována **organizace upevnění výhodných čar a prostorů** bude složitější než v minulé válce:

- Velitel a štáby budou mít značně méně času na přijetí rozhodnutí a plánování bojové činnosti k odražení protiúderů nebo protiútoků nepřítele v důsledku vysokých temp přesunu jeho záloh.

- Práce k upevnění čar budou nucen nejčastěji dělat současně s velením útočícím vojskům nebo vojskům, která ničí obklíčení uskupení.

Proto hlavní opatření k upevnění je účelné předvídat již při plánování operace.

Podle zkušeností z Velké vlastenecké války se v tomto směru určovaly:

- čáry (prostory) a předmostí na vodních překážkách a prostory mající operační význam a měly by být upevněny,

- složení sil, prostředků a způsoby jejich činnosti při odražení protiúderů nepřítele,

- základy součinnosti vyčleněných vojsk mezi sebou a s útočícími uskupeními,

- způsob všestranného zabezpečení a velení.

Čáry byly voleny s přihlédnutím k podmínkám terénu. Při přechodu vojsk do obrany byl okamžitě vytvářen systém palby všeho druhu, zvláště protitankové, a byly zřizovány různé zátarasové a postupným zvyšováním jejich hustoty podle narůstání nebezpečí protiúderu. Bylo toho hlavně dosaženo doplnkovým rozvinutím vševojskových útvarů a svazků, armádních a frontových protitankových a tankových záloh, pohyblivých odřadů zatarasovacích na těchto čarách, kromě toho přípravou hromadných palebných úderů dělostřelectva a letectva na prostory soustředění a proudy pěchoty a na tanky nepřítele za jejich přesunu na čáry rozvinutí.

Metody práce velitelů a štábů při organizaci součinnosti vojsk, vyčleněných k upevnění čar v průběhu operace, byly určovány na základě jejího předpokládaného vývoje, možné činnosti vlastního prvního sledu i nepřítele. Velitelé frontů a armád zpravidla předvíдали základy součinnosti při přijetí rozhodnutí a potom je upřesňovali v období bezprostředního vydávání úkolů

armádám a divizím. Přitom jim stanovili způsob přesunu, rozvinutí a přechodu k upevnění určité čáry, sřadovali vedení palebných úderů na nepřítele s činností útočících uskupení, která ji měla upevnit, dobu a místa zřizování zátarasů, další upevnění čáry po odražení možného protiúderu nebo protiútku.

Velmi důležitou zásadou, která vyplývá ze zkušeností mnoha frontových útočných operací Velké vlastenecké války je to, že upevnění zachvácených výhodných čar a prostorů tkvělo nejen v přípravě k obraně a jejich včasnému zaujetí určitým počtem vojsk. Hlavní při plnění tohoto problému bylo, nakolik se velitelům frontu dařilo udržovat kvantitativní i kvalitativní převahu vlastních úderných uskupení nad nepřítelem na zvolených směrech v průběhu celé operace, kromě toho mít odpovídající zálohy v operační hloubce. Tim byly zabezpečovány nezbytné předpoklady k rychlé a účinné reakci na neočekávané změny v charakteru činnosti nepřítele. Významnou úlohu při upevnění mělo letectvo a dalekosmrté dělostřelectvo. Vedly úderu na přesunované nepřátelské zálohy již na dalekých přestupech.

Úkoly k upevnění čar a prostorů v průběhu útoku plnily druhé sledy a zálohy, při dokončování operací nebo podstatných změnách v pásmech frontů (armád) i hlavní síly prvních sledů.

K upevnění čar a prostorů v letech války docházelo nejen v závěrečném údobí, ale i v průběhu celé útočné operace — počínaje průlomem taktické hloubky obrany nepřítele až po udržení výhodných čar rychlými skupinami, které zabezpečovaly hlavním silám přípravu k vedení nových operací.

Jedním ze základních druhů činnosti vojsk, vyčleněných k upevnění čar a prostorů v průběhu útočné operace, bude přechod do obrany částí jejich sil s ponecháním silných záloh a její aktivní vedení.

Základem charakteru bojové činnosti musí přitom být uskutečnění rozsáhlého manévru silami a prostředky ve spojení s pevným udržením samostatných prostorů obrany, které přetínají nepravděpodobnější směry úderů. V mezerách mezi nimi mohou být plánovány palby dělostřelectva a minometů, úderu letectva; mohou být zřizovány minové zátarasy.

Hloubka obrany v těchto podmínkách může být nevelká a omezit se vybudováním taktické hloubky. Úspěšné odražení protiúderu nepřítele a udržení zaujatých čar a prostorů bude ve značné míře záviset na dovedném vedení předstihujících úderů silami letectva, raketových vojsk a

dělostřelectva, na přesunované uskupení do jejich příchodu k obranné čáře a uskutečnění širokého manévru zálohami k posílení vojsk na ohrožených směrech.

Ze zkušeností z minulých válek vyplývá, že při upevnění dosažených čar a prostorů v závěrečném údobí útočné operace vojska zpravidla v první řadě organizovala systémy palby a zátarasů před předním okrajem, kromě toho protitankovou a protivzdušnou obranu. Vytvoření obranných uskupení přitom záviselo na bojovém složení frontů a armád, které v té době byly zpravidla ve značné míře oslabeny a neměly zálohy. Proto jejich operační sestava v tomto údobí byla obyčejně v jednom sledu. Divize a pluky vyčleňovaly jen zálohy nevelké síly. Sbory a divize vytvářely v jednotlivých případech druhé sledy, kterým však byl určován úkol posílit vojska, která působila v prvním sledu na ohrožených směrech.

Mělké učenění obrany v daných případech je rovněž objasňováno i nezbytností v krátké době existujícími silami odrazit protiúder nepřítele, získat čas na přísun záloh a týlu, k obnovení útočných možností nebo šetřit síly a zabezpečit rozvíjení útoku na jiných směrech. Proto při upevnění dosažených čar vytvářela se uskupení vojsk tak, aby byly zabezpečeny maximálně možné hustoty sil a prostředků na prvních dvou postaveních a zvláště na předním okraji. V důsledku nedostatku silných druhých operačních sledů a záloh ovšem počáteční uskupení ne vždy zabezpečovalo úspěšné odražení sil nepřítele v převaze a bylo zranitelné palbou jeho dělostřelectva a minometů. K jeho posílení byl plánován manévru silami a prostředky z podružných směrů, zvláště dělostřelectvem, tak aby byla vytvořena hlubší sestava vojsk odpovídající jejich novým úkolům.

Jiné bylo učenění obrany při upevnění čar a prostorů tankovými vojsky. Měla ohniskový charakter a jejím cílem bylo udržet nejdůležitější taktické a operační úseky terénu. Mezery mezi prostory obrany tankových praporů a pásmy brigád a přístupy k nim byly kryty tankovými léčkami a protitankovými zátarasy. Pokusy nepřítele obejít uzly odporu byly mařeny vedením protiztečí a manévrem tankových jednotek.

Při upevnění čar v závěrečném údobí operace v soudobých podmínkách mohou se objevit v prvních sledech vojsk, které přecházejí do obrany, jak motostřelecké, tak i tankové svazky a útvary. Některé z nich mohou být ve značném odtržení od hlavních sil a jejich vyvedení na jednu linii s ostatními vojsky se může ukázat

jako nemožné. Proto svazky a útvary, které působí v takovém odtržení, včetně vzdušných výsadek, je účelnější používat k vedení vstřícných úderů na přisunované zálohy vzápětí po úderech letectva a dalekonosného dělostřelectva. Potom vedením aktivní obrany na postupně zaujímaných čarách mohou zastavit zálohy nepřítele a zabezpečit získání času k přípravě obrany hlavními silami. Pak je účelné je vyvést do druhého sledu k obnově bojeschopnosti.

Bez ohledu na rostoucí úlohu palebného ničení v boji s přisunovanými zálohami stěží se podaří konvenčními zbraněmi zcela zmařit připravovaný protiúder do příchodu tohoto uskupení do přímého dotyku s vojsky, která prošla do obrany. Proto při organizaci jejich činnosti k upevnění dosažených čar je nezbytné současně před-

vídat palebné ničení nepřítele jak na dalekých přístupech, tak i při boji k udržení předního okraje. K tomu je velmi důležité vytvářet pásma souvislé palby všech druhů zbraní před frontou, na bocích; k odražení úderů vzdušného nepřítele organizovat spolehlivý systém palby prostředků PVO.

Je pochopitelné, že pouze pevným udržením výhodných čar a prostorů a zabráněním průlomu protiúderných uskupení nepřítele do týlu útočících vojsk se vždy nepodaří zabezpečit upevnění úspěchu vcelku. Taková činnost bude mít nevyhnutelně pasivní charakter. Rozhodující úlohu při zničení silných protiúderných uskupení budou mít především vedení úderů do jejich boků a týlu a kromě toho rozvíjení útoku do hloubky.

Takové jsou tedy hlavní zásady, které se týkají organizace a uskutečnění upevnění obsazených čar a objektů v průběhu útočných operací.